

Gunnar Elstad:

Frelsesvisshet

Går det egentlig an å vite at er en frelst og har evig liv?

”*Dette har jeg skrevet til dere for at dere skal vite at dere har evig liv...*”, sier Johannes. Han regner altså med at det går an.

Denne vissheten har vi ikke fordi vi har gjort gode gjerninger, vært rettferdige, vært fromme og inderlige, vært bedre enn mange andre, hatt sterkere opplevelser eller noe slikt. Vi får den ikke først etter at vi har forbedret oss, engasjert oss mer i kristent arbeid, hatt sterkere opplevelser, eller fått andaktslivet til å fungere.

Vi vet at vi er frelst bare fordi vi har satt vår lit til noe annet oss selv – eller retttere sagt: *Én annen enn oss selv*: Jesus. De som ifølge 1 Joh 5,13 vet at de har evig liv er de ”*som tror på Guds Sønnns navn*”.

Alle bilder blir ufullkomne, men la meg prøve likevel.

Dersom jeg ligger på operasjonsbordet på grunn av langt fremskreden kreft, er det dumt å stole på meg selv. Det er legen jeg må stole på.

Dersom jeg skal hoppe ut fra en Boeing 737 i 30 000 fots høyde over bakken (i den grad det går an å hoppe fra et slikt fly), er det nytteløst å håpe på at jeg kan lære meg å fly på vei ned. Jeg må sette mitt håp til fallskjermen og dra i snora.

Det kristne håpet symboliseres ofte med et anker. Dersom båten er i drift, nytter det ikke å kaste ankeret ned i lasterommet. Skal ankeret gjøre nytte for seg, må det kastes ut av båten og få et fast holdepunkt i noe som ikke er i drift. Hebreerbrevet 6,19 ser for seg et anker som er festet på det stedet der våre synder ble sonet.

Når det gjelder min frelse, er det altså ikke meg selv jeg skal stole på, men Jesus. Det er ikke meg selv jeg skal tro på, men Jesus. Jesus er det eneste – *den eneste* som holder!

Kan jeg vite at jeg er frelst også når jeg ser at jeg har syndet i tanker ord og gjerninger og har både mange synder, store synder og synder som sitter inderlig godt fast? Kanskje har jeg til og med synder jeg ikke engang ønsker å bli kvitt?

Dersom vi skal være helt ærlige, faller vi ikke bare i synd; vi legger oss helt frivillig. Vi setter dører på gløtt slik at synden kan åpne dem på vid vegg og komme inn. Det er noe i oss som rett og slett ønsker å synde.

Jo mer vi ser inn i oss selv, jo mer ser vi at vi overhodet ikke fortjener å bli frelst. Jo mer vi ser inn i oss selv, jo mer ser vi at vi tvert imot fortjener å gå fortapt. Dersom vi skulle bli frelst på grunnlag av noe godt i oss selv, da er det ute med oss.

Vi tenker så lett at først må vi bli kvitt synden, først deretter kan vi bli frelst. Bibelen forkynner det rake motsatte: Først må du bli et frelst Guds barn for i det hele tatt å ha noen mulighet til å seire over synd.

Vi blir frelst ved å tro på Jesus som døde for våre synder og sto opp igjen for å leve et oppstandelsesliv sammen med oss.

Det å tro på Jesus er noe helt annet enn å tro på seg selv.

Det går an å sammenligne troen med frontlysene på en bil. Dersom disse lysene får lyse opp veien foran bilen, kan en kjøre trygt. Dersom frontlysene derimot ble vridd slik at de begynner å lyse inn i cockpiten, ville føreren ble skikkelig blendet og garantert kjøre i grøfta.

Dersom du prøver å se inn i deg selv for å finne noe som helst der inne som er bra nok til å fortjene frelsen, er du garantert å bli motløs. Jesus har aldri lovet deg frimodighet ved at du gransker deg selv og ditt indre. Men han har lovet deg frimodighet når du retter oppmerksomheten ut fra deg selv om opp mot ham, ser ham der han henger på korset for å ta straffen for alle dine synder slik at du kan slippe å bli straffet.

Det er bare én ting vi kan gjøre når vi kommer til Jesus: Vi kan bekjenne våre syndige tanker, ord og gjerninger for ham. Det å bekjenne er det samme som å si til Gud: ”Ja, Gud, jeg er enig med deg når du sier at de tankene jeg har tenkt, ordene jeg har sagt og gjerningene jeg har gjort rett og slett er synd mot deg. Jeg vil slutte å benekte å bagatellisere syndene mine. Jeg vil tvert imot komme til deg og bekjenne dem”.

Og da er vi ved et annet viktig bibelvers, nemlig 1 Joh 1,9: ”Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og rensar oss for all urett”.

Legg merke til at Gud ikke tilgir og rensar oss først etter at vi har *seiret* over våre synder og blitt kvitt dem. Da kunne vi like godt gi opp alle sammen. Han tilgir os rensar når vi har *bekjent*.

Dersom du ønsker visshet for at Gud har tilgitt deg og rensar deg, skal du slutte å forsvare deg når han peker på synd i livet ditt. Du skal bekjenne, uten unnskyldninger og bagatelliseringer. Du skal slutte å krangle med Gud når han sier at noe i livet ditt er synd. Du skal la hans lys skinne inn i alle krikene og krokene i livet ditt slik at du blir avslørt. Da ser du hvor fantastisk Guds tilgivelse er. Da slutter du å stole på deg selv og kan begynne å stole på Jesus i stedet.

Og skulle du ha vanskelig for å tro syndenes forlatelse også etter at du har bekjent dine synder for Gud, kan du benytte deg av skriftemålet. Da oppsøker du en kristen bror eller søster som du vet er moden nok til å høre deg sette navn på de syndene som plager samvittigheten din, som kan gi deg trøst ut fra Guds Ord, og som kan tilsi deg syndenes forlatelse. Tro ikke at skriftemål bare er for katolikker. Luther så på skriftemålet som en god og viktig hjelp til frellesvisshet og frimodighet. Bruk det du også.

Kan jeg vite at jeg er en kristen når jeg ikke føler noe – eller når jeg rett og slett føler meg likegyldig og kald.

Nok en gang: Det er ikke følelsene dine som frelser deg, men Jesus.

Nå vender vi tilbake til den Boeing 737 som vi var i for en stund siden, og vi er klare til å hoppe ut.

Kan hende er du livredd og overbevist om at du kommer til å dø, men når du trekker i snora på vei ned, åpner fallskjermen seg nydelig, og du kommer helskinnet ned.

Eller kan hende er du tryggheten selv når du hopper ut av flydøra, men på vei ned oppdager du at det er svipptursekken du har tatt på deg, ikke fallskjermen.

Det er ikke tryggheten som frelser. Det er fallskjermen.

Kanskje er det en fordel om en av og til sjekker at det virkelige er fallskjermen en har tatt på seg, og ikke svipptursekken

Kanskje har du sterke og gode følelser under den stemningsfulle lovsangen. Noen blir grepet av ”I det fjerne jeg skuer”, Andre blir grepet av ”Majestet, Konge i evighet”. Noen blir ikke grepet uansett hva vi synger, andre kommer i stemning for et godt ord. Om du er grepet eller ikke, om du har kommet i stemning eller ikke, har imidlertid ingen ting med din frelse å gjøre. Det er bare Jesus som har med din frelse å gjøre. Har du ham, er du frelst uansett hva du føler.

Det å våre frelst har med det å gjøre at du er skrevet opp i livets bok. Det er du når du har bedt Jesus om å frelse deg av bare nåde og komme inn i livet ditt. Noen ganger føles det godt å vite at en står oppskrevet i livets bok. Andre ganger er det ikke så mange og sterke følelser forbundet med det. Jeg går for den saks skyld ikke til daglig og føler at jeg står i folkeregisteret i Oslo heller. Det viktigste er at jeg vet at jeg er oppført der.

Kan jeg plages av tvil og likevel vite at jeg er frelst?

Vel, det finnes en type tvil som kan brukes som en unnskyldning for å ta Jesu kall på alvor. Den får mange til å gå bort fra Jesus, og da går de samtidig bort fra ham som frelser oss.

Men det går an å komme til Jesus selv om vi tviler. Markus 9 forteller om en mann som hadde en sønn som var besatt av en ond ånd. Og da mannen spurte Jesus om han kunne drive ånden ut av gutten, svarte Jesus: "Alt er mulig for den som tror". Da ropte faren: "Jeg tror, hjelp meg i min vantro" (Mark 9,34). Og Jesus hjalp. Gutten ble befridd.

Jeg tror den faren hadde skjönt at han bare hadde en skrøpelig tro, en tro som ikke på noen måte var god nok til at han kunne fortjene noe fra Jesus. Likevel henvendte han seg til Jesus. Nok en gang: Det er ikke troens styrke som er det viktige, men Ham vi tror på.

Nå går vi tilbake til operasjonsbordet igjen. Når jeg ligger der og skal opereres, er det ikke min tro på legen som gjør meg frisk, men legen. Har jeg tro nok til å komme til legen, er det alt som skal til. Kommer jeg derimot ikke til legen, hjelper det ikke hvor mye tro jeg har.

Bibelen bruker også et annet viktig bilde når den skal forkynne at vi ikke får frelsesvisshet ved å se på oss selv, men på Jesus.

Den skildrer frelsen som en drakt eller en kappe (Jes 61,10; Sak 3,3-4; Joh. åp 7,13-17). Gud legger denne skinnende hvite og rene drakten eller kappen over oss skitne syndere den dagen vi bekjenner våre synder og tar imot Jesus. Den dekker hele oss, og er så fullkommen at vi kan stå framfor Guds trone uten at han finner feil på oss.

Denne kappen er rett og slett Kristus selv. Vi er "i Kristus".

Og dette bibelske bildet ligner litt på det bildet om billykterne og cockpiten. Bibelen lover oss aldri frelsesvisshet og frimodighet ved at vi ser på det som er inne i kappen. Der finner vi nemlig et skittent og syndig menneske som ikke fortjener noe som helst. Men Bibelen lover oss frelsesvisshet og frimodighet ved at vi tar vår trøst i at vi er ikledd Kristus. Det er han som er vår "rettferdighet, helliggjørelse og forløsning, for at den som roser seg, skal rose seg av Herren" (1 Kor 1,30-31).

